

לכבוד אהובי, החתן היקר והנעלה שיחי' לאורך ימים טובים.

ממרחקים, מעבר לים אני כותב לך זאת, הנמצא כעת בבידוד בביתי, ולבי עליך ועמך בשמחתך הכרוכה לעת עתה בקשיים בגלל המצב, במאמצים, באתגרים, באכזבות. הרגשות מעורבים, לא קל הדבר כלל, לך, להוריך, למחותניך, לקרוביך. ישנם דברים הלוחצים והכואבים, עד כאן מעבר לים, בקנדה הרחוקה. אני יושב וחושב עליך יקירי, איך ובמה אוכל להקל עליך, לרומם את לבך ולהנעים לך את שמחתך.

מי יתן לי אבר כיונה ואעופה לחדר שמחתך, הצר בגבולות אדם והענק בתחומי שמים... אה! כמה הייתי כעת רוצה לשמח אותך בפועל. על הגגות הייתי קופץ להשתתף עמך. בתוך הדירה שנועדה לחתונתך הייתי מפזז ומכרכר לפניך ועכשיו שלא זכיתי, לפחות אכתוב לך כמה מלים מעומק הלב.

שמחת עולם על ראשך! דומה כאילו בת קול יוצאת ואומרת כעת: "ואני אפתח לכם פתח, כפתחו של אולם", האולם במרום! שערי טובה וברכה... למספר אנשים יש הגבלות, אמנם למלאכי השרת, אין... הם הם ששימחו את החתונה הראשונה בעולם, בגן עדן מקדם, והם המוני מעלה, יפרסו נא את כנפי הרחמים על חופתכם וישפיעו עליכם שמחה בכל עוז...

במחשבתי עובר כעת מעמד חתונתו של בועז שהיה נשיא בישראל. ועם כל זאת, כשנשא את רות נאמר: "ויקח עשרה אנשים". [ומשם למדו חז"ל שברכת חתנים בעשרה]. ודווקא משמחה צנועה זו צמחה מלכות בית דוד, משכן הגאולה העתידה...

חתן יקר ואהוב! יתן ד' והמלכות שתצמח מביתכם תמלא אתכם בעתיד שמחה בכפלי כפליים. ועל חשבון השמחה ההיא כבר שייך מעתה לרקוד עד לב השמים...

*

ממרומי תפילות ראש השנה מהדהד אותו פסוק כה נרגש: "כה אמר ד' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר...". רש"י הקדוש הביא זאת בפרשת בא, ומבאר "מגיד שבחן של ישראל שלא אמרו היאך נצא למדבר? אלא האמינו והלכו". ועל דברים אלה כתב ה"שפתי צדיק זי"ע "וגם היום יש לכל אחד להתחזק באמונה ולהאמין ש-הכל הוא לטובה.

פסוק זה של "זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך" מקבל בימינו משמעות חדשה. על חגי הכלולות כיום, הנערכים מתוך מתח, מתוך טירדות הנפש והחלטות פתאומיות ולפעמים אף בחפזון לפני הזמן; במקומות שמחה קטנים ומאולתרים, בשיטלעך,

בדירות, על גגי בתים, ובמתי מעט... ובכל זאת מגיעים חתנים וכלות לבנות בית קדושה, באמונה שלימה בהקב"ה ובתמימות שכן צריך להיות, למרות הכל.

ומבטיחך אני אהובי החתן, שדבר זה ייזכר לכם תמיד לזכות עצומה בחייכם עד זקנה ושיבה. בשמים נרשם כל זאת באותיות של אש: "זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך **לכתך אחרי במדבר**". ציפיות היו לכם, הכנות למכביר והנה יצא הדבר אחרת. נדמה הדבר כאילו אתה יוצא למדבר באופן פתאומי בטוח על חסדי שמים. התגברתם באמונה, מתוך ידיעה שכן הוא רצון הבורא יתברך כעת. אין קץ לשכרם. לעולם לא יישכח לך חסד נעורייך זה...

*

בכלל כדאי כעת להרחיב את היריעה, להגדיל את התמונה בהרבה יותר ממה שהיא נראית לעין. בנוהג שבעולם הוא לחשוב, שיום החתונה הוא יעד כשלעצמו, פיסגה שכל המבט מופנה רק אליה. מתייחסים אל עצם היום הזה כאילו יש כאן 'סוף פסוק'. ולכן גם מתמסרים כל כך על כל פריט של הכנה חיצונית ושוכחים לפעמים שיש עתיד גם למחרת, כשכל האורחים כבר יהיו בביתם, והמפות המהודרות כבר יהיו בחדר הכביסה...

עד כמה שגדול ומרומם הוא יום זה, בכל זאת איננו אלא שער לעולם חדש, שער לבנין דורות, לנצחיות ישראל. אין זה 'סוף פסוק' כלל אלא תחילה וראש לתורה שלימה... לא מדובר כאן על יום אחד בלבד, אלא פתח לשערי עולם עד אין סוף, מלאים עוז ואורה בסייעתא דשמיא, לבנין מלכות נאדרה של דורות ישראל קדושים ונאמנים.

הולכים לבנות עולם... הרב מפוניבז' הג"ר יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, אמר פעם כשבנה את ישיבתו אחרי חורבן אירופה. בדברי חז"ל מוצאים אנו ביקורת על נח שנטע כרם אחרי המבול, שתה יין והשתכר. והשאלה היא, הרי כל כך כאב לו לנח אז על מה שקרה והוא רק רצה להשכיח את צערו בין ומקרא מפורש הוא: "וַתֵּנוּ שִׁכָּר לְאַבְדָּ וַיֵּין לְמָרִי נָפֶשׁ" [משלי ל"א]. אלא, אמר הרב מפוניבז', **כשעומדים לבנות עולם, גם על זה אין מתמקדים.**

בעזרת ד' יתברך בונים בית נאמן בישראל. בידו יתברך לגדל ולחזק לכל, ואף אם לפעמים עדיין לא נראית השמחה בשלימות, בכל זאת יגיע הזמן הנכון שבו יתרוממו כל הרגשות והתחושות ומתוך השקפה מרוממת זו חדורת אמונה ובטחון, תיראה השמחה האמיתית בתכלית השלימות, בעזה"ת.

בברכת מזל טוב לבבית!
שיפתחו לכם כל השערים לאושר החיים
בני חיי מזוני רויחי
השפעות הטובות מתוך שמחה עצומה!

כעתירת, ידידך אוהבך
משה יעקב הלוי קנר